

Devecseri Gábor

Az Aszklépiosz-szentélynél

Kekropsz király olyan sokáig élt,
hogy végülis már alakor cserélt.
Tücsök lett.
Micsoda ötlet!
Nem cserélnék vele.
Elég lenne korának a fele
(még az is szép), de maradjak csak ember,
ki maga nem tücsök, de kit szíven ver
a tücsökhang, az otthoni, a csengő,
a nyári hold alatt üdvért esengő,
s rikoltó bája, ezüstszirmu búja
(mely mostmár mindörökre egy magyar
költő eleven koszorúja),
az otthoniak trilla-terhes éje,
s az itteniek nappali zenéje,
mely lágyan, halkán, egyenletesen
szinte szétterül a leveleken
odafent
(s borogatásként az idegeken
idebent)
s mely mintha a délutáni meleg
s a megenyhítő tengeri szelek
közös szavaként intene, hogy múlik
időnk, de arra is, hogy az *egész* idő
nagyképűség nélkül mily messze nyúlik,
szépen, szelíden és egyszerűen
gördül tovább tücsökszó-perceken,
s hogy lesz belőle szép nagy végtelen,
meg arra is, hogy nem csattog fölöttünk
mindig csak vész, mely várta életünket,
e tücsökszóba is beleszülettünk,
ringatott mást, s most ringat végre minket,
aztán majd újra másokat. Nekünk
a régiekről szól e szép fasorban,
kik színházba jártak alatta sorban,

meggyógyultak, vagy nem, ez üdv-helyen,
könnyet ejtettek régibb verseken,
csevegtek és vitáztak és daloltak...
Ily régiek leszünk mi is maholnap;
de ti, tücskök, már személytelen
személyiséggé nőttök közbe fenn
a lomb között, igaz Kekropsz királlyá;
szépen kérlek, zizegjétek világgá,
hogy voltunk mi is, mikor voltatok,
epidauroszi tücskök, szóljatok!